

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΟΥΡΝΑΖΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΙΚΑΡΟΣ

EIKONES

© Κώστας Μπουρναζάκης & Έκδόσεις Ήλιος, 2025

ISBN 978-960-572-765-9

ΚΩΣΤΑΣ ΜΠΟΥΡΝΑΖΑΚΗΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΙΚΑΡΟΣ

ΜΕΡΕΣ ΤΟΥ 2018

Ἄν κατοικοῦμε σὲ μιὰν ἀστραπή,
ἐκεῖ εἶν' ἡ καρδιά τοῦ αἰωνίου.

RENÉ CHAR

ΚΟΡΙΝΘΟΣ

Μισόκλειναν τὴ μέρα τὰ Γεράνια —
τὸν Αὐγουστο φορᾶν γαλάζιο ἀχάτη
καὶ περιμένουν μιὰ βοή, μιὰ σάλπιγγα,
ἢ τ' ἀγριοπερίστερα νὰ ῥθοῦν·
ἀντίκρυ φτερωτοὶ διαβαίνουν ἴσκιοι
μὲ τ' ἄλογο καταμεσῆς, κρουστὸ κι ἀλαφιασμένο·
καὶ νὰ βροντάει ἀσίγητα τοῦ ἥλιου τὸ κοντάρι
τὰ βορινὰ παράθυρα, τῶν κήπων τὸ μαντάλωμα,
καθὼς ἀλλάζουν μόνο θέση
κι ἀκολουθοῦνε σιωπηλὰ τὰ πρῶτα σπίτια.

Ἐδῶ ἡ πόλη διαφεντεύει —
φοῦρνοι, μπουτίκ, καλλυντικά,
χρυσοχοεῖα καὶ μανάβικα, δίπλα βιτρίνες ὀπτικῶν,
κομμώσεις, σοῦπερ μάρκετ, φαρμακεῖα,
μιὰ καφετέρια ποὺ τρίζει ἀπὸ χαρὰ
δίπλα της κι ἄλλη κι ἄλλη κι ἄλλη·
σὲ κάθε βῆμα φίλοι λαμπεροὶ
κυλᾶν μελωδικὲς ἀνάσες σὰν κιθάρες,
μὲ τὰ μαλλιά τους ὅλο ν' ἀνεμίζουν,
τὰ γέλια τ' ἀπροσμέτρητα,
μὲ τὶς ἀχτίδες τῶν ματιῶν νὰ μὴ δειλιάζουν·
ἓνα χρωματιστὸ ποτάμι σὲ ξεφάντωμα
ποὺ μιὰ λοξεύει, μιὰ σιμώνει, τριχυμίζει, μεγαλώνει
σμαλτώνοντας ἀδιάκοπα τὸν δρόμο πρὸς τὴ θάλασσα.

Ἀκαριαῖα χελιδόνια
 γύρω ἀπὸ στέγες καὶ λοξὰ ἐστιατόρια,
 γυαλίζουν στὰ μαχαιροπίρουνα,
 ἐλίσσονται ξανὰ
 κι ἀκροβατοῦν
 σ' ἀναλαμπές ἀτέρμονες
 πάνω ἀπ' τὶς λαίμαργες κολόνες
 ποὺ χάραξαν παράφορα κεντήματα στὴ γῆ —
 καθὼς χτυπᾶν τραχιές καμπάνες
 καὶ κάποιοι νταλικιέρης συνεχίζει νὰ κορνάρει
 ὅχι πολὺ πιὸ μακριὰ κι ἀπ' τὸν ναὸ τοῦ Ἀπόλλωνα.

Ὁ θρίαμβος τῆς δίνης τοῦ φωτὸς
 εἶν' ἡ μετόπη τοῦ ἀγαθοῦ,
 ἀδαμαντένιος προπομπὸς
 τῶν ἐπουράνιων αἰσθήσεων
 κι ἐμεῖς ζωγραφισμένοι στοχαστές του
 τὸ νόημα σιμώνοντας καὶ πάλι
 τ' ἀδοκίμαστο — καὶ πᾶμε·
 ἡ μαρτυρία ἀπὸ κοντὰ τῶν ἀγαλμάτων
 βρίσκει μιὰ κόχη σὰν ὄνειρου νὰ χωρέσει,
 τὰ δάχτυλα ἀφρισμένα ἢ ντροπαλὰ
 περνᾶν ἄργὰ τὰ σιωπηλὰ ἐρείπια
 ποὺ ἀδειάζουν ἓνα ρεῦμα ξαφνικὸ
 ἀπόγνωσης κι ἀπόλυτης γαλήνης.

ΑΚΡΟΚΟΡΙΝΘΟΣ

Στέμμα φωνῶν, στοιχειὸ τοῦ ἀνέμου, φαρὶ μιᾶς φαντασίας
ἀκατάβλητης·
μαίνεται ὁ βράχος ὅλο φλόγες
κι ἡ μουσικὴ τοῦ χρόνου τὸν σκεπάζει·
ἀπ' τῇ δροσιᾷ τῆς μεταμόρφωσης
ὁ σταχτορόδινος χιτώνας δὲν ὑπάρχει·
λοξοδρομεῖ καὶ φέγγει τὸ περικλειστο
κι ἔπειτα ἡ μέθη τοῦ ἀνοιχτοῦ
ὀρθώνει ρέμβη κι ὁμορφιὰ χωρὶς προάγγελο.

Ἀπὸ τὴν πρώτη πύλη ὡς τὴ Δραγονέρα καὶ τὴ δεξαμενὴ
τοῦ Βυζαντίου
πηγάζει ἀφάνταστη ὁρμή·
μολόχες, καμπανοῦλες, γαλατσίδες καὶ φασκόμηλα,
τζιτζίκια, συκοφάγοι, χελιδόνια, σαῦρες καὶ θαρραλέοι
ἀστρίτες,
ὅλα προτρέπουν τὴ ζωὴ νὰ 'ναι ζωὴ —
μᾶς σκέπουν λάμπεις κι ἀγγελίες αἴσιες,
ναί, ὁ ζόφος ἔχει ἀλαλαγμοὺς καὶ ρήσεις σὰν τὴ θύελλα,
μὰ τώρα εἶναι πέρα ἀπ' τὸν ὀρίζοντα, μέσα σὲ φύλλα τιρκουάζ
κι ἀσάλευτα.

Εἰκόνες μὲ τοὺς ἤχους τῶν βημάτων μας
στὶς ἀσημένιες ὥρες ποὺ ἀνέβαιναν τὸ κάστρο —
μιὰ χαίτη μελαψῶν παλμῶν
τρέχει σ' αὐτὸ τὸ καλντερίμι, πάνω σ' ἐκεῖνο τὸν γκρεμὸ
ποὺ σφύζει μὲ τὰ κρόταλα τῆς θάλασσας·

ἀπ' τὴν κορφή κι ἀντίπερα
χρυσίζουσι θέσεις τῶν θεῶν,
ἀγγίζονται τ' ἀσύλληπτα,
ποὺ φέρνει ὁ μάγος τῶν ματιῶν,
καθὼς ἀχνίζει ἐλεύθερος
ὁ ἀγέρωχος πετρίτης
ψηλὰ γιὰ λίγο ἀκίνητεϊ, γλιστρᾷ κι ἀνασαλεύει
προτοῦ ριχτεῖ ὡς τὴν πλαγιά δεξιὰ τοῦ Κιθαιρώνα
τραβώντας τοὺς κορυδαλλοὺς ὅλους μαζὶ τοῦ νοῦ μας
πρὸς τὶς πηγὲς τοῦ ἀνείπωτου κι ἀλαφιασμένου ἥλιου.